

E-mail: Jelszó:

„Nem rágom a ceruza végét” – interjú Badár Sándorral

2010. február 25. 18:00

A bakterházból indult, és bár az óta a pálya már nem kötött, mégis szinte mindenki humor vonalról ismeri. Többeszi átszállás után a sín-házból végül a Dumasínházba érkezett, ahol segített letenni a talpfákat. Improvizatív humorista és karakterszínész, aki többrendbeli mozifilm- Szólkéssel, illetve a szentesi humormaffia tagjaként, poénszervezetben elkövetett, folyamatos viccelődéssel valódi. Karrierjét mindig is nagyban befolyásolta az állatokhoz fűződő viszonya, így a Boldog lovak mellett Papírkutyákat, Citromdisznót, Kisvakondot, sőt, még egy Vattatyúkot is Kontroll alatt kellett tartania, mielőtt megérintette volna a média diszkrét bája. Manapság hivatászerűen beszél Badárságokat, és nem panaszkodik, hiszen meggy a gőzös. Ellenáll az idegen nyelveknek, pedig már egy olasz teleshop-nyelviskolát is elvégzett. A dumarekorder, Badár Sándor...

Improvizatív karakterszínész, humorista, előadóművész. Hova sorolod magad?

Nem kategorizálom magam soha, de nyugodtan mondhatom, hogy elsősorban színész vagyok. Ugyanakkor nagyon sokan társítanak a humorhoz, vagyis mondhatnám azt is, egy humoros színész, hiszen az összes film, amiben játszottam, valahogy azért kapcsolódott a komédiához, de legalábbis vicces karaktert alakítottam benne. Ezek a figurák többnyire esendő emberek voltak – mint én is –, akiken jókat lehetett nevetni. A filmszínész mellé persze odailleszthetjük, hogy stand up comedy-humorista is vagyok, így teljes a kép. Mindig az a legfontosabb, amit éppen csinálók. Most a film egy kicsit pang, ezért a Dumasínházat tartom fontosabbnak az életemben. Persze abban a pillanatban, hogy kapok egy szerepet, abban akarok helyt állni, azt a kötelezettségemet akarom teljesíteni.

Tudatosan keresed, választod a filmszerepeket, vagy inkább csak rád találnak ezek a karakterek?

Úgy érzem, a filmek keresik hozzám a megfelelő karaktert, nem fordítva. Már a kezdetektől így volt – őszinte örömmre –, hogy ha kellett egy ilyen vicces alak, egy száthatvanó centi magas állampolgár, akkor gondoltak rám. Ma ez annyiban másabb, hogy sok esetben eleve velem terveznek. Legyen a Badárnak egy ilyen, vagy olyan szerepe a filmben. Ez jól esik, mert úgy érzem, a színészi munkáim miatt választanak. Ezt szerettem volna elérni, szóval nagyon jó az irány, hiszen egyre inkább a változó korba lépek, és kicsit átgondoltabb szerepeket játszanék szívesen, amire így több lehetőségem akad.

Mennyire befolyásol a filmes munkában, hogy fő-, vagy mellékszerepet osztottak rád?

Egy másfél perces szerep ugyanolyan kemény meló, mint háromnegyed óra egy filmben. Mindkét esetben egyformán jól kell nyújtani, ez a legfontosabb. Egy rövid jelenetben is úgy kell odatennem magam, mintha én lennék a főszereplő, hiszen abban a másfél percben én vagyok. A többi engem már nem érdekel. Mindent elkövetek a film sikeréért, hogy azt szeressék az emberek, de anyai kézen fut keresztül, hogy mire a vásznon látja a közönség, az szinte teljesen új alkotás, mint amit a forgatási napon gondoltunk. Formálódik, átalakul, az utolsó pillanatig változik, és ebbe csak a munkámon keresztül tudok beleszólni. Az improvizatív készség, például, már az elejétől kezdve nagyon fontos volt. Szőke András eleinte nem volt hajlandó forgatókönyvet írni, és így meghatározta a saját műfajunkat. Megbeszéljük, nagyjából, mi legyen a téma, aztán közben alakult ki a tartalom.

A Szőke-Badár filmek – legtöbbször abszurd – világa sikert hozott nektek, de az egyediség olykor skatulya is. Nem kerültél emiatt hátrányba a karriered szempontjából?

Lehet, hogy skatulya, de mivel nem akarok beleszólni a válogatásba – és utálok castingra járni –, ezért azokból választok, amiket felajánlanak. Ha nem rám gondolnak, úgyse kapnám meg, ha meg igen, akkor nincs értelme válogatni. Mindentől függetlenül nem vagyok elkeveredve. Sosem törteltem a kezem a filmgyár ajtajában, nem hívogatnék azért senkit, hogy hátha így jutok lehetőséghez. Nem azért, mert büszke vagyok, hanem mert nem akarom magam kiszolgáltatni, alamizsnát kérni egy szerep miatt. Voltak olyan időszakok az életemben, amikor igen jó filmekbe nyúltam bele, és olyan színészi társaságban voltam, ami életre szóló élményt jelentett. Nem is tudnám megmondani, hogy a filmjeim közül melyiket hagynám ki, így utólag. A saját oldalamról mindegyiket titálalatlannak értékelem, az viszont már más kérdés, hogy a szakma szerette-e. Ez legkevésbé sem érdekel, csak a közönség véleménye számít.

Melyik filmet tekintet a legjobb választásnak?

Kiemelhetnék jó néhányat, de nem egyszerű. Nemrég számoltam össze, hogy negyvenhat játékfilmet készítettem eddig. Ami kiemelkedő, az egyértelműen a Kontroll. Nagyon örülök, hogy most virágzik az új Antal Nimród-korszak. Ugyanilyen titálalatlannak érzem a Roncsfilm-et, még a főskorszakból, vagy a Szőke-filmek közül az Európa kemping-et, a Vattatyúk-ot. Meg szoktam említeni a stand up műsorokban még a Kisvakond című filmet is, amiben Szőke András anyját alakítottam. Elég érdekes kihívás volt, de úgy gondolom, elég jól megoldottam. Ugyanakkor nehéz egy-egy filmet kiemelni, nem is szívesen teszem, mert mindegyik az én gyerekeim, ezért kedves számomra. Az Egy bolond százat csinál, a Papírkutyák, a Nyugattól keletre, avagy a média diszkrét bája, a Tóth Tamás-filmek, azokból is mondjuk, a Rinaldo, amiben tényleg egy másfél perces szerepem volt. Ezek mind olyan dolgok, amikre az ember később szívesen gondol vissza. Mostanában főleg azt várom, hogy fiatalabb rendezőknek jussak eszébe, keressenek, vagy éppen Antal Nimród hazajöjjön, és csináljunk egy újabb ütős mozit.

Antal Nimród karrierjét már rég óta követed. Játszottál a vizsgafilmjében is...

Lényegében akkor ismertem meg Nimródot, és nagyon megkedveltem. Érdekes beszélgetés volt, amikor a producere felkért a szerepre. Akkoriban még egy 1200-es, szakadék Ladával szalagáltam a világban, amikor csöng a telefon, és mondja ez a srác, miről is lenne szó. Egy fiatal rendező vizsgafilmjét kellene megcsinálni, és ráérnék-e egy egy napos szerepre. Azt tudni kell, hogy előtte már éveken keresztül megtaláltak diplomások, akiknek a vizsgafilmjét segített. Persze soha többet nem hívtak vissza. Amikor befutottak már nem kellett, eszükbe se jutottam. Elhatároztam, hogy ha még egyszer valaki felhív ilyen ügyben, ingyen már nem vállalom, csak egy bizonyos összeg fejében. Nem kérek csúcs gázsit – nem vagyok anyagiás –, de azért legyen neki is befektetés, így emlékezni fog rám később is. Meghoztam ezt a döntést, majd pontosan tíz perccel később hívtak ez a fiatal ember. Mondtam a paramétereket, az összeget, ami egy kistévé ára volt abban az időben. Egyből rávágta, hogy rendben. A forgatási helyszín olyan volt, mintha egy titkos maffia-találkozó lenne ott. Hajnal kettőkor egy elhagyott gyárpépületben sétálni, nem túl bizalomgerjesztő. Szaladtak elem, saját lakókocsim volt, ott állt legalább nyolc kamion. Azért ez nem volt mindennapi, hiszen a vizsgafilmeket általában egy szál két kamerával szőtták felvenni. Kiderült, hogy a sminkesnek tolmács kell, mert Kaliforniából jött, nem tud magyarul. Megismerkedtem Nimróddal, aki igencsak fonetikusán beszélt magyarul, éreztem, hogy ez a fickó nem kispályás. Profi volt, nagyon tudatosan dolgozott, tudta, mit akar. A Biztosítás nagyon komoly diplomafilmmé lett, Szabó Győzőnek – és mindenkinek, aki ott volt – pedig jutalomjáték. Már ez a pillanat megalapozta a Kontroll sikerét. Nagyon szurkolok neki, kívánom, hogy óriási magaslatokba jusson odakint.

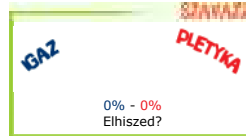
Szórakoztató ipar előtt polgári foglalkozásod volt hosszú évekig. Hogyan kerültél végül is a film és a humor világába?

Színésznak tanultam, de nem akartam az lenni, ez a legszebb az egészben. Szentesen a miénk volt középiskolában az első irodalom-dráma szakos osztály. Mikorra befejezték, pontosan annyit éreztem meg a színházról, amire akkor szükségem volt. Láttam ennek az életnek a rákfenéjét is, hogy nem fizetnek túl, vidéken óriási szerepeket nem nagyon kap az ember, ahhoz meg nem volt kedvem, hogy könyvölkölni, másokat írni jöjtek fel a fővárosba. Ezekre nem vágytam, tehát úgy döntöttem, keresek egy civil foglalkozást. Közben persze próbálkoztam több főiskolával is, amik nem jöttek össze, végül a vasútnál kötöttem ki. Az első évben úgy megdöbbent az ottani légkör, hogy meg is feledkeztem a színészetéről. Aztán berobbant a hétköznapjaimba a film, amit nagyon megkedveltem. Furcsa kihívás, hatalmas megmérettetés. A kamera egy olyan szerkezet, aminek nem tudsz hazudni, mert minden rezdüléset látja. Abban a pillanatban, hogy az ember megpróbál hazudni a szerepben, kilóg a lólab. A vásznon tizenvalahány méter szélességben lát téged a közönség és hamisságot nem veszik be, azonnal kiderül, ha nem vagy jó. Ugyanakkor, ha az ember belead apait, anyait, hamar megkedvelik, mert azt mondják, ez ütős volt. Ez a pillanat kihívása. Annak idején elkezdtük a Szőkével (Szőke András – a

KAPASZODÁS ÉRTÉKELÉS:

Badár Sándor

0% - 0%
Elihiszed?

musicalworld.hu

Musical World Hungary

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

Több mint musical

szerk.) azokat a bizonyos filmeket forgatni, ami akkor nagyon új volt és eredeti.

Lényegében Szőke András hozta be az életedbe a filmet...

Minimális tapasztalom már volt előtte is. Nevenincs szereplője, statisztája voltam, egy filmnek, amiben egy hídon kellett szemben futni. A következő Szőkével készült, aki elhittette az emberrel, hogy pénz nélkül is lehet filmet forgatni. Szupernyolcas, amatőr filmre, három perces kazettákra vettünk fel olyan dolgokat, amiről az ember végképp nem tudta, hogyan lesz belőlük egész estés játékfilm. Ő meg bizonygatta, hogy az lesz, és annyira precíz, magabiztosan állította, hogy elhittük neki. Emlékszem a bemutatóra, olyan szakmai nagyságok, akikkel nem gondoltam volna, hogy valaha egy helyiségben leszek, félig a padlón fekvé, hanyatt dőlve vinnogyták végig a Vattatyúkot. Meg lehetett csinálni, utána meg már nem volt kérdés, hogy így is lehet filmet csinálni. Ma, amikor a DVD-k, merevlemezek világát éljük, elképzelhetetlen, hogy bárki ne tudna megcsinálni egy filmet, ha akar, de akkor még nem volt ennyi lehetőség. A profi az államtól kapott annyi pénzt, hogy elkészült a filmje, amit az emberek megnéztek, illetve volt egy művészréteg, akik művészfilmeket csináltak, amire senki nem volt kíváncsi, de az is ugyanannyi pénzből készült. Ezen kívül már csak az „amatőrök” voltak, akik próbálkozhattak a végtelenbe, úgysem jutottak közel ahhoz, hogy a munkájukat bárki is filmként értékelje. No, ide robbantunk be, mondhatni a határmezsgyre, vagyis szó szerint úttörő dolgot vittünk véghez.

Tudatos döntés volt, hogy a vígjátékok felé mozdulsz el, vagy ez csak „rajtad maradt”?

Az élet hozta úgy, hogy mindig humoros figuraként kerültem bele ezekben a történetekbe, valószínűleg azért, mert ezt az arcot nehéz lenne komolyan venni egy drámában. Nem, mintha nem lehetne, de valahogy mindig így jutottam eszébe a rendezőknek. Ez nem baj, de egyáltalán nem könnyű humorosnak lenni egy filmben, éppen azért, mert a kamera azonnal észreveszi, ha valami mű. Nem egy karakternek kell a vásznon lennie, hanem nekem, csak így hiteles.

Hogyan lett ebből stand up comedy? Bábáskodtál a Dumaszínház megszületésénél is, nem?

Lényegében Fábry Sándornál kezdődött az egész. Az Esti Showder korai szakaszában elég sokat szerepeltünk a Szőkével, Litkai Gergőt – aki a gecsapat tagja volt – ott ismertem meg, egy ilyen kis etűd alkalmával, amit közösen forgattunk. Később a többiekkel is összehaverkodtam, és egy nagyon jó brigádot ismertem meg bennük. Az élet nagy furcsasága, például, hogy Kóhalmi Zoli szintén szentesi, de Fábrynál találkoztunk először, holott apáink egy munkahelyen is dolgoztak. Az egyik közös utazásunk alkalmával aztán elkezdtük Gergővel kiagyalni a Godot Dumaszínház alapállírait, hogyan lehetne ezt csinálni, egybek. Elmondtam a filmmel, színházzal kapcsolatos hitvallásomat – ahogy az imént is –, a következő hétfőig pedig már itt találtam magam a színpadon. Eppen egy Fábry-forgatásról csöppentünk ide Szőkével, és vasutas egyenruhában nyomtunk egy műsort egy kis magáncsapatnak. Valószínűleg már itak előtte, nem volt nehéz őket nevetetni, onnantól kezdve stand up comedyt csináltam.

Miben látod a műfaj sikerét, beleértve a sajátodat is? Miért érdekli az embereket, hogy valaki kiáll, és a saját életéről beszél?

A tévén eleve több megjelenési formáját lehet látni a humornak. Kabaréjelenetek, vicces darabokat, filmeket, és most már stand up comedy-t is, de egyik sem a másik elnyomója, noha nem is erősítik egymást. A közönség dönti el, mire van igénye. Amikor ez a műfaj megvetette a lábát itthon, a közönségnek erős igénye volt arra, hogy a megszokottól különbözőt lásson, halljon. Ne előre megírt, kieroszakolt poénokat kapjon a tévén, színházban, vagy rádióban, hanem valami egészségeset, elevent is. A stand up comedy pedig éppen attól egészséges, hogy eleven. Közvetlen a közönség számára, mert ott történik az orra előtt. Az előadó fizimiskája, az élete, a történetei, hogy miként pörög az agya, meghatározza az előadását is. Aki erre vevő, őt fogja kedvelni, a hasonlót meg szimplán elfogadja. Az egyik előadónak a szürrealizmusát szereti, a másiknak a harsányságát, a harmadiknak meg a vulgáriságát. Soha nem azt kapja a közönség, amire számít, hanem amit az előadóától. A nézőnek a befogadás a dolga, ha pedig ez sikerül, később is kedveli majd az adott humorista poénjait, és minden alkalommal együtt szülik meg az estét. Ez egy könnyed műfaj, jön a következő este, új téma, ami mellette üti őket, vagy nem.

Nyilván előnyt jelent, hogy az életkorodból, tapasztalataidból adódóan több élményanyagod van, mint a fiatalabbaknak, nem?

Azok azért elfogynak egy idő után. Nehogy azt hidd, hogy nekem nincsenek nehéz napjaim, amikor alig tudom elkezdeni a műsort. Vannak gyenge pillanataim, de ha elkezdnek rajta nyökögni, az hatalmas bukács lenne. Inkább eleresztem magam, azonnal felszabadulok és jönnek a gondolatok. Nem rágom a ceruzát végig, nem is írok le soha semmit. Megfigyelek dolgokat, elraktározom, és ha az adott pillanat kiszakítja belőlem, akkor előhozom. Ez az én módszerem, másnak nem kötelező követni. Mindenkinek más az intellektusa, ezért is szép ez az egész, hiszen két egyformát nemigen lehet hallani. Még ha hasonlít is egymásra két műsor, akkor sem ugyanaz, hiszen a két humorista személye más töltetést ad neki.

Mennyivel nehezebb most megfelelni a közönségnek, mint néhány évvel ezelőtt?

Mióta létezik a tévés változat, azóta nőttek az elvárások is. Régebben más volt, mert még meg kellett ismertetni a közönséget a stand up comedy-vel. Viszont azt érdemes észben tartani, hogy a tévéműsor vágott anyag, és erősen húzott, azaz ott nagyobb a poénsűrűség. A közönség sokszor azt várja, hogy egymást érjék a vicces megjegyzések, és csodálkoznak, amikor percekig mesélek egy történetet, mire megkapják a poént. Utólag persze megértik mire futott ki a dolog, de addig igen furán néznek rám. Ez egy technika, talán majd csak később áll össze a történet, amikor hazamennem és elgondolokodnak rajta. A jazz-hez vagy blues-hoz szoktam hasonlítani. Az ember kiélvezi a ritmust a helyszínen, megveszi a lemezt, meghallgatja még jó sokszor, mire összeáll a kép és igazán megszereti. Akkor lesz csak kerek egész.

Mivel foglalkozol, amikor éppen nem forgatsz, vagy humorizálsz?

Étem a napjaimat. A fellépések és a színészet mellett könyveket is írok, más nincs is, amivel most foglalkoznék, de nagyon kevés a szabadidőm. A horgászatot szeretem, de sok időt vesz el, mert oda menni, visszajönni, bedobni a csalit, az több óra, ami alatt viszont sok minden mást is tudok csinálni. Végül legtöbbször lebeszélésem magam. Ugyanígy nagyon szeretek kirándulni, de miután a fellépések miatt városról városra megyek, így a szabadidőmben már nem vágyom rá, hogy elinduljak. Régebben nagyon kedveltem a „kihívásos” kirándulásokat. Nem egy kitaposott turista ösvényen mentünk, hanem be az erdőbe csak úgy. Egy szép nyugati kisvárosban sem a látnivalókat néztük meg, ami az útikönyvben volt, hanem bevettem magam a lepusztult városrészekbe, ahol kőbor kuttyák vannak, vérhas, meg bűnözők. Kíváncsi voltam, milyen is az a hely valójában? Mi miatt laknak ott a helyiek? Hogyan alakult azoknak az embereknek a sorsa? Mit lehet ott megtapasztalni, meglátni? Sokat lehet ebből tanulni, és ezért nagyon vonzóztak mindig az ilyen élmények, persze nem minden áron.

Mennyire nehezíti meg a hétköznapjaidat, hogy a filmek, a tévé és a Dumaszínház révén ismert és kedvelt ember vagy?

Nem csinállok ebből problémát. Ha megismernek, odaköszönnek, visszaköszönök. Megállítanak, beszélgetni akarnak – és nem kell sietnem –, megállok és beszélgetek. Civilként ugyanúgy beamegyek a postára, beállok a sorba, befizetem a csekkeket, vagy beülök az étterembe és reklamálók, ha rossz a kiszolgálás. Nem szeretek előnyt kovácsolni az ismertségből. Olyan vagyok, amilyenek a műsoraim, filmjeim alapján gondolnak, és ez jobb így, mert természetesebb a kapcsolat. Amikor egy ismert ember az elvárásoknak akar megfelelni, akkor az már nem ő, és az egész élete félre siklik, csak a megfelelésről szól. Ebbe viszont bele lehet örülni. Vannak olyanok, akik behelyezkednek „sztár szerepbe”, de többségük hamar tönkre megy, belefárad vagy megőrül.

Belőled sosem akart bulvárhóstit faragni a „szaksajtó”?

Voltak ilyen törekvések, de időben tudtam kezelni. Elfogadok mindent, ami pozitív, de nem esem túlzásba, mert nem szeretném, hogy a csináltat kapja meg a közönség, hiszen a mögött nincs teljesítmény. Előfordulhat azonban, hogy egy munkámat meg akarom ismertetni a közönséggel, vagyis igényem a média segítségét, hiszen másképpen nem tudnám oda juttatni a híreket, ahova kell. Időnként szükség van a reklámra. Ez is hozzá tartozik a mi életünkhöz, csak nagyon kell ügyelni az arányokra. Fiatalszűrészek szokták elküldeni azt a hibát, hogy alárendelik magukat a bulvár médiának, függetlenül attól miről van szó. Mindegy mit írnak, csak írjanak, legyen meg az ismertség. Alá is tolnak gyorsan egy létrát, ami nem a valós teljesítményen alapul, csak a népszerűségen. Emberünk gyorsan fel is szalad rá, de onnan már csak lefelé vezet az út, amit meg nehéz megemészteni.

Mit tegyen egy kezdő, aki most kezd a színpadi szereplést?

Ne essen kétségbe attól, ha egyből nem megy, nem olyan lesz a műsor, amilyennek tervezte. Megjön majd a rutin is, le lehet küzdeni ezeket a problémákat. A lovagláshoz tudnám hasonlítani. Amikor az ember először esik le a lórról, biztos nagyot esik. Ha nem ül vissza azonnal, soha többé nem is fog, és egész életében bánja majd, hogy nem tette. Csak az tanulja meg a lovaglást, aki azonnal visszaül, ötszáz alkalommal később meg már élvezni is fogja. Vicceseket írni, kitalálni kevés, jól is kell előadni. A barátok, család véleménye meg kevés. Egy olyan helyen, ahol a közönségben senkit nem ismer, és meg tudja nevetetni őket, estéről estére, akár több éven keresztül is, abból híres előadó lehet. A hitében nem tudok segíteni, csak maga tudja elérni. Meg kell próbálni, aztán majd kiderül.

/Koncz Csaba

KAPCSOLÓDÓ HÍREK:

„A nevetést nem lehet megunni” – interjú Benk Dénessel

2010. február 17. 19:19

„Akkor lesz vége, ha mindenki abbahagyja” - interjú Beliczai Balázssal

2010. január 27. 07:12

„A humor mindenkié” – interjú Bődöcs Tiborral

2010. január 11. 15:25

„Az elmúlt években dörzsöltebb lettem a színpadon” – interjú Lorán Barnabással, azaz Trabarnával

2009. december 16. 14:43

„Amíg lehet, szórakoztatással szeretnék foglalkozni” - Interjú Dombóvári Istvánnal

2009. december 11. 05:24

Próbálkozni kell, hiszen lövésből lesz a gól - interjú Hadházi Lászlóval:

2009. november 27. 12:11

„Egy hebrencs dumagép vagyok” – interjú Aranyosi Péterrel

2009. november 20. 21:53

További hírek:

A Mamma Mia! sztárja lehet Piroska

2010. február 28. 13:49

A Deadwood sztárja is karibi kalóz lehet

2010. február 28. 12:30

Zimány Lindát kikezdték!

2010. február 28. 11:10

Disznólkodott a Heti Hetes

2010. február 28. 10:49

Angelina Jolie ismét vállalja apját

2010. február 28. 09:48

Amy Winehouse boltkóros lett

2010. február 28. 08:29

Lady Gaga a legjobb... és a legrosszabb...

2010. február 28. 07:36

Nagyot kaszált Sophie Marceau és Jean Reno is

2010. február 28. 07:10

Szinglik éjszakája kritika: Sas, alkoss, gyarapíts!

2010. február 28. 05:55

Depp sikere nem logikus

2010. február 28. 15:11

Johnny Depp elismerte, a töretlenül sikeres hollywoodi karrierje ellentmond minden logikának.

impresszum - jogi tudnivalók - médiaajánlat - e-mail - RSS

pophalo.hu
Minden jog fenntartva
2007-2009

